

[Søg POV](#)

[Om POV](#)

[Støt POV](#)

POINT OF VIEW INTERNATIONAL

[Nyhed - Tilmeld dig POV's Ugebrev her](#)

Karen Hammer ▾

28/04-2018 | [f](#) [t](#) [in](#)

Hvad vil folk sige: Norsk film om skam, æresvold og parallelsamfund

FILM – Da Iram Haq var en glad norsk skolepige på 14 år, blev hun af sine bekymrede pakistanske forældre sendt på genopdragelsesophold hos sin fars slægtninge i Pakistan. Efter halvandet år hentede far hende hjem igen; hendes ophold og væremåde havde forstyrret balancen i den pakistanske familie. Det er 28 år siden. Hun brød med familien kort efter og så ikke sin far i 20 år. Hun har nu lavet en film om kultursammenstød, det man aldrig taler om, og som desværre stadigvæk er et tabu i mange indvandrerfamilier. Jeg mødte hende forleden i Grands forkontor.

Iram Haq er aldrig rigtig kommet over det og betragter oplevelsen som en kidnapning, hvor hendes højtelskede far af angst for den frie norske ungdomskultur følte sig tvunget til at handle for ærens skyld.

Han var ikke ordentlig integreret og levede med andre ligestillede i en pakistansk enklave, hvor de traditionelle kulturregler fortsat var vigtige at overholde, og hvor man ikke kendte ret meget til de normer, som ens børn levede i. Man knoklede for at give dem et bedre liv og chancer for en bedre uddannelse, men man krævede, at de efter skoletid kom hjem og opførte sig som gode pakistanske unge.

Jeg kender denne situation alt for godt: "Æren" er det vigtigste af alt for et menneske, og det gælder ikke bare i mine vestafrikanske familier men også i Danmark

Jeg kender denne situation alt for godt: "Æren" er det vigtigste af alt for et menneske, og det gælder ikke bare i mine vestafrikanske familier men også i Danmark. For 30 år siden havde jeg adskillige pakistanske elever på Sankt Jørgens Gymnasium på Frederiksberg. Det var før ghettoernes tid, men de mange førstegenerations indvandrere boede tæt sammen i små lejligheder på Vesterbro. Jeg fik et godt forhold til en pige i 3G og besøgte hende ofte i en sidegade til Vesterbrogade, hvor hun boede med sin mor, tre søstre og en 12-årig lillebror.

Straks efter skole gik hun hjem for at lave lektier, bage fladbrød og hjælpe til med husholdningen. Hendes bror kunne komme og gå, som han ville, men pigerne var altid hjemme, for sladderer gik i kvarteret.

Hvad vil folk sige, hvis de så hende ude i byen med venner? Det kom slet ikke på tale, for hun var en lydige pige. Hun skulle hentes og bringes af mig, hvis der var ekstratimer eller små ekskursioner, og hendes mor sørgede for at hilse på mig hver

eneste gang. Da hendes klassekammerater kørte rundt i byen efter studentereksamen, måtte hun pænt blive tilbage.

Nu er situationen heldigvis blevet mere afslappet, men man passer fortsat på ikke at give naboerne noget at tale om. Man passer på sin ære og sit rygte.

Azif, hjælp mig

Hvad vil folk sige er fortællingen om 16-årige Nisha, der lever en dobbeltliv. I skolen er hun som de andre unge nordmænd: Hun pjatter, danser disko, spiller basketball og forelsker sig. Hjemme er hun den smukke, perfekte og dygtige datter og sin fars stolthed.

Den 18-årige norsk-pakistanske Maria Mozhdah er betagende og stærk i rollen som Nisha.

Filmen begynder en aften, hvor Nisha alt for sent river sig løs fra sine kammerater og spæner hjem – samtidig putter hendes far Mirza kærligt sine børn hjemme i lejligheden. Ved at kravle ind af vinduet klarer hun at ligge under dynen, da han kigger ind til hende. Mirza er familiepatriarken og passer godt på sine børn – Nisha føler det nok snarere som kontrol.

Bilen ræser afsted, og hun bliver bange: ”Hvor skal vi hen ... Jeg vil ikke. Azif, hjælp mig.” Mobilen smides ud ad vinduet

En nat tager hun en norsk dreng med hjem. Fordi hans mobil larmer, hører far dem og gennembanker dem begge. Politiet bliver tilkaldt, og børneværnet tager sig af Nisha. Fars venner mener, hun bør straffes, for ellers vil man ikke længere kunne respektere ham, og han vil blive skubbet ud af det pakistanske samfund.

Nisha savner sin familie og forlader glad sit beskyttede værelse, da mor ringer og beder hende komme hjem. Hun samles op i bil af broderen Azif og far, der overfuser hende: "Jeg kan ikke leve med en datter som dig! Ved du, hvor meget din mor lider under din opførsel? Naboerne hilser ikke længere på os. Vi bliver ikke mere inviteret til bryllupper ... Naboerne kommer ikke længere og handler i butikken!"

Bilen ræser afsted, og hun bliver bange: "Hvor skal vi hen ... Jeg vil ikke. Azif, hjælp mig." Mobilen smides ud ad vinduet.

Situationen er umulig

I en mindre landsby ude i bjergene, langt væk fra lufthavnen, anbringes hun som datter i en onkels familie.

Forstenet af sorg over fars svigt nægter hun at sige farvel og at tro på hans ord: "Jeg gør dette for dit eget bedste. Du betyder alt for mig." Efter et par oprørsforsøg falder hun til i dette venlige og traditionelle samfund. Hun laver mad, går på indkøb og følger pænt med i pigeskolen. De mange tilslørede unge piger er nysgerrige: "Bor I i igloer i Oslo! Har du suttet på en drengs lufti?" Nej! "Hvorfor er du her så?" For at lære mine forældres kultur at kende. "For at lære din kultur at kende," retter pigerne hende.

Efter et års tid tager hormonerne atter magten fra fornuften; hun forelsker sig i sin fætter, og det er vist gensidigt. De går tur i byen en sen aften og overfalderes af nogle emsige betjente, der i en rystende sekvens for moralens skyld ydmyger dem og fotograferer dem nøgne.

Halvnøgne, beskidte og fortvivlede afleveres de hos familien med et afpresningskrav på flere millioner rupées. Pengene skaffes, for lægges billederne ud på nettet, vil

ingen nogensinde kunne overleve skandalen.

Far vender atter tilbage for at hente hende og kører hende væk gennem de smukke og stejle bjerge.

Jeg havde så ondt af ham. Han gør sit bedste for at hjælpe både sin pakistanske og sin norske familie, for hele samfundets værdighed, mens hun – den lille nordmand – kæmper for selv at kunne bestemme sit liv.

Situationen er umulig, og jeg kan intet afsløre.

En stærk og gribende film

Jeg spurgte Iram Haq om, hvorfor hun havde ventet så mange år på at fortælle sin historie?

”Jeg vendte ikke tilbage til dem. Jeg var i mange år meget vred på dem, for selvom man vælger at beholde sine egne værdinormer, når man flytter til et fremmed land, så må man give sine børn lov til at blive en del af det samfund, de vokser op i. Jeg er født i Norge og har altid haft svært ved at leve op til æresbegrebet, men den ældre generation kan ikke leve uden det. Jeg kan ikke forstå, at nogen kan gøre sine børn så meget ondt for ærens skyld. Min film er selvfølgelig inspireret meget af min egen historie, men den er fiktion. Jeg kender til andre unge kvinders oplevelser, og alle de mest modbydelige og skræmmende situationer i min film er virkelig sket for en eller anden. Jeg ventede mange år på at skrive manuskriptet, til den værste vrede var kølnet af, og dog blev jeg næsten syg af at genopleve det hele. Jeg har i filmen fremstillet Mizra som en venlig og meget kærlig mand. Han er ved at blive sønderknust, fordi han elsker hende så højt, men ikke er i stand til se bort fra de traditionelle krav om respekt og værdighed. For at familien skal kunne overleve, må hun straffes! Filmen er optaget nær min fars slægtninge i Indien.”

Det var en fornøjelse at møde den smukke og selvbevidste Iram Haq – “Hvad vil folk sige” er utroligt vedkommende og fortjener fem stjerner

Hvad vil folk sige er en stærk og gribende film, som vi kan blive meget klogere af. Gamle traditioner flytter med indvandrerne ind i vores verden, og vi må så prøve lidt efter lidt at få disse mange forskellige nye mennesker til at lære vores traditioner at kende, så vi forhåbentlig vil kunne komme til at fungere sammen.

Iram Haqs film er en dramatisk og sørgelig kærlighedshistorie uden en skurk. Den indiske veteran, skuespilleren Adil Hussain, som vi tidligere har set i *Life of Pi* (2012), er fremragende og gribende som Mizra, og debutanten, den 18-årige norsk-pakistanske Maria Mozhdah, er betagende og stærk i rollen som Nisha.

Det var en fornøjelse at møde den smukke og selvbevidste Iram Haq, der er uddannet ved Westerdals School of Communication i Oslo. Hendes debutspillefilm *I Am Yours* havde premiere på Torontos IFF i 2013.

Hvad vil folk sige er utroligt vedkommende og fortjener fem stjerner.

Hvad vil folk sige - i biografene 19. april 2018 - dansk trailer

Hvad vil folk sige

Premiere: 19.04.2018

Originaltitel: Hva vil folk si

Genre: drama

Spilletid: 1 time 46 minutter

Copyright & fotos: Øst for paradiset

Kategorier

Kultur og Medier

Tags: [#film](#), [Hvad vil folk sige](#), [Iram Haq](#), [Karen Hammer](#)

POINT of VIEW International er et uafhængigt medie og en platform for selvstændige skribenter.

Vi arbejder ud fra en overbevisning om væsentligheden af fri og gratis adgang til god journalistik, analyse og debat. Derfor har POV ingen betalingsmur, ligesom vi heller ikke finansieres med banner- eller pop-up-reklamer.

Derfor er vi også afhængig af læsernes støtte.

Selv små beløb gør en stor forskel, både for POV og for skribenterne.

Du kan hjælpe os ved at abonnere på POV med et fast støttebeløb via PayPal eller en enkelt donation via MobilePay.

Støt POV med MobilePay

Støt POV's arbejde med en flad tyver (eller mere) og et enkelt klik på logoet nedenfor eller via nummeret her: [MobilePay 40 12 19 68](https://www.mobilepay.com/number/40121968)

Støt POV som abonnent

Nedenfor kan du vælge at støtte POV med et fast, månedligt beløb på 20, 100 eller 1000 kr. via PayPal. Aftalen kan til enhver tid opsiges med øjeblikkelig virkning.

Donations-niveau

Glad bruger : 20.00 DKK pr. måned ▼

Tilmeld

Ønsker du at støtte den skribent, der har skrevet ovenstående, så klik på hjertet til højre ud for skribentens foto og navn – i toppen af siden.

POV WEEKEND – UGEBREV HVER FREDAG MORGEN

Husk også at tilmelde dig ugebrev POV WEEKEND. Tilmelding kan ske her, hvorefter du fremover vil modtage ugebrevet hver fredag. Det er naturligvis gratis.

[Nyhed – Tilmeld dig POV's Ugebrev her](#)

